

Uskon elämän ikävaiheet

1. Joh. 2:12-14

12. Minä kirjoitan teille, lapset, sillä **synnit** on **annettu** teille **anteeksi** hänen nimensä tähden.

13. Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on ollut alusta asti. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette **voittaneet Pahan**.

14. Minä kirjoitin teille, lapset, sillä te olette **oppineet tuntemaan Isän**. Minä kirjoitin teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on ollut alusta asti. Minä kirjoitin teille, nuorukaiset, sillä te olette **voimakkaita, Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet Pahan**. (1. Joh. 2:12-14)

Uskonelämän vaiheet

Missä uskonelämän vaiheessa sinä olet? Mikä on nykyisessä kasvuvaiheessasi erityistä? Millaista rohkaisua me tarvitsemme vaelluksemme eri jaksoilla? Miten sinä voisit rohkaista, niitä, jota ovat matkan alkuvaiheessa? Entä niitä, jotka tähyävät jo viimeiselle rannalle?

Minä ja minun Herrani

Piispa Jaakko Gummeruksen kerrotaan kuolinvuoteellaan tapailleen laulun sanoja:

*"Kun matkani muistoja mietiskelen,
niin murhe mun mieleni täyttää,
kun harva mun työni on sellainen,
min tohtisin Herralle näyttää.
Ja ehkä on silmissä Vanhurskaan sekin vääriä,
min oikeaks luulen,
ja ehkä mä siitäkin tuomion saan,
mitä ihmisten kiittävän kuulen."*

Nyt kun minunkin on valmistauduttava siihen, että mikä tahansa aamu voi olla ajallisen elämäni viimeinen, voin yhtyä noihin aatoksiin. Toisaalta kun nostan katseeni siihen Herraan, joka on vuodattanut verensä minun syntieni sovitukseksi Golgatan ristillä, en voi muuta kuin ihmetellä Herran armon suuruutta ja kiittää Ylösnoussutta, joka on siirtänyt minutkin Jumalan vihan alta Hänen armonsa alle ja Jeesuksen kanssaperilliseksi. Omasta ei ole kerskattavaa, vain Herran armo jää jäljelle. Mutta Golgatan ristissä ilmenee Jumalan kirkkaus myös minulle.

Uskonelämän kolme vaihetta

Tekstissämme Johannes kuvaa niitä kolme vaihetta, joihin uskovan elämä jakautuu, jos se saa jatkua kyllin pitkään tässä ajassa. Tosin hengellinen kasvu ei ole pelkästään ajan funktio, jotkut kasvavat hyvin nopeasti monissa ahdistuksissa, mutta jotkut saattavat jäädä pitkiksi aikaa "tuttipullo kristityiksi". Ensin ovat lapset, sitten nuorukaiset ja sitten isät.

Lapsuuden keskeinen asia on pääseminen osalliseksi syntien anteeksi saamisesta Jeesuksen veressä. Sen kautta lapset pääsevät tuntemaan taivaallisen Isän, Hänen armonsa ja laupeutensa. Lapsen ongelma on usein omiin kokemuksiinsa tuijottaminen. Jumala antaakin vastauskoontulleille heidän tarvitsemiaan kokemuksia Hänen rakkautensa suuruudesta ja vakuutuksia armon riittävydestä. Heidän vaarana onkin sitten joutua tunteittensa heiteltäväksi. Paavali kuvaa suhdettaan vasta uskoon tulleisiin näin:

Minä en voinut puhua teille, veljet, niin kuin hengellisille vaan niin kuin lihallisille, niin kuin pikkulapsille Kristuksessa. Juotin teille maitoa enkä antanut vahvaa ruokaa, sillä sitä te ette olisi kestäneet. (1. Kor. 3:1-2)

Uskonelämän alussa on tietenkin opiskeltava Raamatun perustotuudet mahdollisimman helposti ymmärrettävällä tavalla. Mutta vaarana on jäädä pikkulapsikristityksi. Siksi Heparéalasikirje kehottaa:

Te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanan ensimmäisiä alkeita. Te olette maidon tarpeessa, ette vahvan ruoan.

Jokainen, jota vielä ruokitaan maidolla, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on pikkulapsi. Vahva ruoka taas on täysi-ikäisille, niille, joiden aistit ovat tottumuksesta harjaantuneet erottamaan hyvän ja pahan. (Hepr. 5:12-14)

Jumala iloitsee jokaisesta pienestä vastauskoontulleesta lapsestaan, mutta murehtuu, jos lapsi ei pääse hyvään kasvuun. Kasvussa siirrytään makeista kokemuksista Raamatun sanan rukiiseen leipään, joka harjoittaa meitä voittamaan kiusaukset.

Nuoret ovat taas niitä, jotka hengellisessä kasvussaan ovat joutuneet koviin taisteluihin kaikkinaisen pahan ja erityisesti isolla kirjaimella Pahan eli Saatanan kanssa. Noissa taisteluissa heiltä riisutaan oma voima ja jäljelle jää totuus: ”Herra on heikoissa väkevä.” Niin he saavuttavat monissa taisteluissaan voiton yksin Herran sanan voimassa.

Isistä Johannes toteaa kahdesti saman asian: ”*Te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on alusta asti.*” Hengellinen kypsyys on Jumalan tuntemisessa kasvamista. Itse asiassa isät palaavat samaan, minkä jo lapset saivat syntien anteeksi antamisessa. Mutta isät tajuavat vain paljon syvemmin syntiensä suuruuden ja siksi he ovat oppineet tuntemaan Jumalan armon paljon syvemmin kuin lapset. Mutta samasta Herran tuntemisesta on kysymys.

Yritän kuvata näitä eri vaiheita ja teen sen kovin subjektiivisesti. Joku toinen käy vaiheet varmasti eri tavalla lävitse. Jos jotain yleispätevää haluaa asiasta oppia, niin suosittelen John Bunyanin ”Kristityn vaellus” kirjaa.

Herätyksen tila

Kristillisessä kodissa kasvaneena, äitini pyhäkoulun käyneenä ja seurakunnallisissa kuvioissa kasvaneena rukoilin iltarukoukseni ja olin lapsuuden uskossa, kunnes noin 14 vuotiaana havahduin siihen, että kirkossa kuulemani ja oma elämäni eivät mitenkään sopineet yhteen. Kauniin maiseman nähdessäni tajusin, että kuvassa oli yksi, mikä ei siihen sopinut. Se olin minä, joka olin syntieni orja.

15 vuotiaana päätin siksi ruveta uskovaksi, varsinkin kun näin, että uskovilla nuorilla oli jotain, mikä minulta puuttui. Ajattelin, että se tapahtuu siten, että alan tekemään sitä mitä uskovatkin. Aloin käydä seurakunnan tilaisuuksissa, tein sen usein 8 kertaa viikossa, se ei ollut vaikeaa. Aloin lukea Raamattua joka päivä kolme lukua. Lukeminen itsessään ei ollut vaikeaa, mutta luetun soveltaminen omaan elämään osoittautui sitäkin vaikeammaksi. Yritin rukoilla, mutta viisi minuuttiakin oli jo liikaa. Korkea kynnyks oli todistaa Jeesuksesta, niin kuin muut tekivät, mutta onnistuin puristamaan yhden todistuksen ilmoille. Mitä enemmän kaikkea tätä koko sydämeistäni

yritin, sitä mahdottomammaksi se tuli, syntisyys vain paheni. Jouduin epätoivoon: ”Muille uskon tuleminen näyttää olevan mahdollista, mutta minulle ei.”

Uskoon tulo

Rippikoululeirillä erään iltanuotion aikana pastori julisti sanaa Jeesuksen veressä saatavasta anteeksiantamuksesta ja samalla minä rukoilin: ”Jumala, jos olet olemassa” – en enää ollut siitäkään varma – ”auta minua!” Olin asettunut telttalleni jo aikeissa mennä nukkumaan, kun sen suuaukolle tuli eräs nuorisonohjaaja, joka sanoi: ”Olet hyvä poika, mutta sinulta taitaa puuttua Jeesus sydämestäsi. Saanko rukoilla puolestasi.” Kyyneliltäni en saanut sanotuksi mitään, vain nyökkäsin ja hän rukoili. Kymmenen minuuttia myöhemmin isoisten kuoro lauloi iltalaulun: ”Synnit pois, autautta vaan, synnin maassa ken käsittää se voi.” Sen aikana Pyhä Henki tuli sydämeeni, sydämeni taakka vierähti jonnekin pois, sydämeni täytti sanoin kuvaamatton rauha ja nukahdin. Aamulla herätessäni ihmettelin, kun sydämestäni pulppusi ilo ja luonto ympärilläni ja lintujen laulu näytti aivan uudelta ja kauniilta. Tiesin tulleeni uskoon. Tajusin silloin heti, mitä Luther kirjoitti kolmannen uskonkappaleen selityksen alussa:

Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa. Samalla tavalla hän maailmassa kutsuu, kokoaa, valaisee, pyhittää ja Jeesuksen Kristuksen yhteydessä varjelee koko kristikunnan ainoassa oikeassa uskossa. Tässä kristikunnassa hän joka päivä antaa minulle ja jokaiselle uskovalle rajattomasti kaikki synnit anteeksi, herättää minut ja kaikki kuolleet viimeisenä päivänä sekä lahjoittaa minulle ja kaikille uskoville iankaikkisen elämän Kristuksessa. Tämä on varmasti totta.

Lain alainen kristillisyyys

Selityksen loppuosan ymmärtämiseen menikin sitten neljä vuotta. Pelastuksen ilo ja rauha kesti puoli päivää, kunnes lankesin taas johonkin syntiin. Ajattelin, että olin menettänyt pelastuksen ja siksi hädissäni rukoilin anteeksiantamusta. Sain kyllä takaisin rauhan, mutta kokemus ei ollut enää aiemman tasoinen.

Sitten tein sen tyypillisen virheen, minkä moni vasta uskoon tullut tekee. Ajattelin, että nyt armon osakseni uskoon tullessa minun pitää yrittää elää Raamatun mukaan, mikä sinänsä oli ihan totta, kuvittelin, että se olisi minun tehtävä omin voimin. Eli sorruin lainalaiseen kristillisyyteen. Yritin elää oikein ja lankesin taas entisiin helmasynteihini. Pyysin jälleen uutta anteeksiantamusta ja sain sen. Mittasin saamani armon suuruutta kokemukseni suuruudella. Lankesin taas ja tein taas parannusta, mutta anteeksi saamisen ilo ja rauha hiipuivat kerta toisensa jälkeen. Parannuksen tekemisten välit alkoivat pidentyä. Elämä oli ajoittain raskasta. Aina ajoittain tuntui siltä, kuin olisin vaipumassa meren pohjaan, mutta aina silloin tällöin sain nenäni hiukan vedenpinnan yläpuolelle.

Tiesin kyllä kaiken aikaa olevani uskova ja varsin aktiivisesti todistinkin omasta uskoon tulostani ihmisille ja osallistuin evankelioivaan toimintaan. Uskovien yhteys ja ajoittaiset armon vilaukset pitivät minua hengellisesti elossa, mutta taistelu syntien kanssa oli jatkuvaa tappiota. Pelastusvarmuus horjui ja yritin sitä sitten pönkittää etsimällä syitä, joista saatoin päätellä, että olen kuitenkin edelleen Jumalan rakkau-

den kohde. Olihan Jumala antanut minulle hyvän kodin, ajalliset tarpeet, terveyttä, menestystä koulussa, hyviä ystäviä seurakunnassa ja niin jopa tyttöystävän.

Farisealaisuus

Jotkut sanovat, että uskoon tulossa moni ihminen kääntyy ensi fariseukseksi ja vasta myöhemmin hänestä tulee syntinen, joka tarvitsee todella Jumalan armoa. En tiedä menikö minun kohdallani niin, mutta sisäisten kamppailujeni keskellä kyllä pyrin pitämään hyvän uskovan ulkokuorta. Kun tunsin seurakuntaelämän kuviot, sielussani nousi kyllä aitoa ylpeyttä siitä, että olenhan sentään jotenkin parempi kuin nuo maailmassa elävät ihmiset. Lainalaisuus ja farisealaisuus viihtyivät yllättävän hyvin samassa ylpeässä sydämessä. Tänä päivänä olen kyllä kiitollinen Jumalalle siitä, että rämpimiseni lainalaisessa yrittämisessä kesti niinkin kauan kuin neljä vuotta. Niiden aikana opin nimittäin tuntemaan oman syntisyyteni syvyyttä varsin hyvin.

Koettelemukset

Jumala suuressa armossaan tarttui asioiden kulkuun siten, että sairastuin vakavaan sydänreumaan armeija-aikanani. Jouduin viettämään kokonaisen vuoden silloisessa Oulun sotilassairaalassa 500 km päässä kodistani ja tyttöystävästäni. Kaikki ne tukipöngät, joilla olin pelastusvarmuuttani yrittänyt tukea, romahtivat. Kysyin Herralta: "Mihin sinun rakkautesi on kadonnut?" Siihen Herra vastasi sanalla, jonka lukemisessa on tärkeä huomata aikamuodot:

Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä. (Room. 5:8)

Jos haluat tänään tietää, rakastaako Jumala sinua, niin katso Golgatalle, missä Jeesus kärsi sinun hyväksesi. Siinä on rakkaus myös tänään sinuakin varten.

Koska jouduin katselemaan kuolemaa silmästä silmään, sen pelottavuuteen Herra antoi vakuutuksensa: "Olen nyt sinun kanssasi, olen kuoleman lyhyen hetken kanssasi ja sen jälkeen ikuisesti kanssasi."

Vuosi sairaalassa oli minulle parasta mahdollista koulutusta tulevaa lähetystyötä ajatellen. Tiedän, mitä kuolemaa pelkäävälle pitää sanoa: "Sinä pelkäätkin kuolemaa, minäkin pelkäsin. Mutta voin kertoa sinulle, mitä kuolemassa tapahtuu ja miten sen kanssa selviää." Jakso opetti myös sen, mitä kristillinen rakkaus on: Eräs keski-ikäinen uskova nainen, jonka olin tavannut pari kolme kertaa jossain kokouksessa, tuli ensimmäisen puolen vuoden ajan tapaamaan minua joka päivä ja jälkimmäisen aikana joka toinen päivä. Hän opetti, mitä on uskollinen rakkaus aivan Matt. 25 malliin. *"Te kävitte minua katsomassa, kun olin sairas..."*

Ennemmin tai myöhemmin uskovan vaelluksessa tulevat koetusten ajat. Niitten tehtävä on kouluttaa meitä taistelemaan Paha vastaan. Niiden keskellä pääsemme kasvamaan kohti uskovan nuoruutta. Niistä Herra sanoo:

Te olette unohtaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: "Poikani, älä halveksi Herran kuritusta äläkä menetä toivoasi, kun hän nuhtelee sinua. Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa. Hän ruoskii jokaista lasta, jonka ottaa huomansa." Kärsimys on teille kasvatusta; Jumala kohtelee teitä kuin lapsiaan. Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? ... Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:5-7,11)

Pelastusvarmuus – kestävän ilon syy

Lopullisesti Pyhä Henki avasi minulle pelastusvarmuuden muutama kuukausi sairaalasta pääsemistäni. Matkustin junalla Oulusta kohti Tamperetta pääsiäismaanantaina. Luin erästä kirjaa, joka käsitteli vanhurskauttamista ja pyhitystä. Se sivuilta pomppasivat silmiini sanat: ”Jeesuksen veri riittää!” Silloin Pyhä Henki laski sydämeeni pelastusvarmuuden, joka on säilynyt läpi vuosien sydämeni pohjavirtana. Tapahtui minulle mitä muuta tahansa, mutta Kristuksessa minulle ei voi tulla kadotustuomiota. Siinä on kestävän ilon syy. Toistuvasti saan palata samaan lähtöpisteeseen: ”Jeesuksen veri riittää minulle tänäänkin!”

Tässä on syytä kuitenkin huomauttaa, että pelastusvarmuus ei ole sama kuin pelastus. Olin kyllä ihan oikeasti pelastunut myös noina lain alaisina vuosina. Pelastusvarmuus on kuitenkin se normaalitila, johon Herra haluaa kaikki omansa kutsua. Pelastusvarmuuden olemushan on se, että Pyhä Henki vie meidän henkemme katselemaan Isä rakkauden kasvoja:

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. (Room. 8:15-16)

Kuoleman pelko - sairas terveen parantaa

Mielenkiintoinen sivujuonne tästä kaikesta oli se, että minua jäi yli 20 vuodeksi vaivaamaan psykologinen kuolemanpelko eli uudelleen sairastumisen pelko. Vaimoni sai kyllästymiseen asti kuulla siitä, miten valmistauduin aina hautajaisiini. Sillä pelolla ei kuitenkaan ollut mitään tekemistä sen kanssa, ettenkö olisi ollut varma pelastumisestani ja siitä, mitä kuoleman jälkeen minulle tapahtuu. Kysymys oli siitä, miten selviäisin kuolemaa edeltävistä mahdollisista kivuista ja kärsimyksestä.

Tähän ongelmaan Herra antoi ratkaisun yllättävällä tavalla. Sain kulkea viiden vuoden ajan yhtä matkaa erään syöpää sairastavan japanilaisen rouvan elämää aina kuolinvuoteelle saakka. Sitä seurattessani Herra vapautti tuosta psykologisesta kuoleman pelasta. ”Jos tuota on kuolema, niin sittenhän minäkin voin kuolla.” Herra nimittäin näytti tuolle rouvalle viimeisten kiusausten keskellä taivaan ja palautti hänelle rauhan. Minulle toteutui virren värssi: ”Sairas terveen parantaa!” Meille kaikille olisi hyödyllistä käydä ”oppimassa kuolevaa” niin kuin ilmaisu kuuluu.

Lähetysnäky ja ihanteiden romahtaminen

Lähetyskäsky koskee jokaista uskovaa. Olemme kaikkialla, missä ikinä kuljemme, Kristuksen lähettiläitä ja edustamme aina Herraamme. Siksi ei ole yhdentekevää, miten vaellamme. Lisäksi jokaista uskovaa koskee se, että Herra haluaa johdattaa meidät aivan tiettyihin paikkoihin toteuttamaan tehtäväämme todistaa Hänestä.

Meille Lean kanssa se merkitsi lähetystyöhön lähtöä. Työ Japanissa tuli olemaan todellista henkivaltojen taistelua, jossa evankeliumin voimalla voitetaan Paha. Mutta sitä varten saimme jo ennen lähtöä sopivaa koulutusta. Lähetysjärjestömme hajosi riitoihin. Siitä kehkeytyi kolme eri järjestöä. Riitojen keskellä romahti käsityksemme hengellisistä johtajistamme, joita olimme pitäneet jonkinlaisina ihanteinamme.

Noissa ristiriidoissa omaan sisimpääni kehittyi aito katkeruus niitä lähettitovereitamme kohtaan, joiden hylkäämiksi jouduimme. Katkeruus eskaloitui nopeasti puolessa vuodessa. Mutta sen kanssa kamppailu ja siitä vapautumiseen meni viisi vuotta.

Päivittäin jouduin tunnustamaan katkeruuden omana syntinäni, itsessään kadottavana syntinä, mutta joka kerta sain myös turvata Jeesuksen veren uuteen puhdistavaan armoon. Eräänä aamuna lopulta sain herätä siihen, että jotain puuttui. Katkeruus oli kadonnut, kun olin vuodet vastoin tunteitani rukoillut siunausta noille veljilleni. Sain sitten ottaa heitä olkapäästä kiinni ja tunnustaa heidät rakkaiksi veljikseni Herrassa. Saatana valhe on se, ettet voi ikinä antaa sille ja sille anteeksi. Herrassa se on mahdollista. Jokaiselle ihmiselle kertyy elämän varrella sen verran katkeruutta, että uskovan on opittava, miten Jumalan sanan alle alistumalla Saatana voidaan tässäkin asiassa voittaa.

Ellemme opi katkeruutta käsittelemään, vaivumme helposti masennukseen ja jos annamme kierteen jatkua, olemme epätoivon luolassa, josta John Bunyan kirjoittaa väkevänä vihollisena. Mutta siitä vankilasta voi vielä vapautua Jumalan sanan totuuden ja armon avaimella.

Ei meistä ole tähän

Kipeä prosessi se oli, mutta lopulta tarpeellista valmistautumista myöhempiin vielä suurempiin vaikeuksiin, kun jouduimme näkemään senkin kurjuuden, että Saatana onnistui hajottamaan aloittamamme seurakunnan, jossa oli alkanut herätyksen poikainen tai että Lea joutui kohtaamaan henkeen kohdistuvia uhkauksia toisen seurakunnan kriisissä Japanissa. Silloin tuntui vahvasti siltä, ettei meistä ole tähän työhön. Sen totuuden vastaanottaminen on tuskallista, sillä meissä on kuitenkin jossain syvällä halu Jumalan valtakunnan työssäkin päteä ja yrittää rakentaa omaa pientä kuningaskuntaamme. Herran työ on lopultakin Hänen työtään eikä meidän, vaikka Herra toki haluaa omiaan siinä käyttää. Jumalan valtakunnan työ ei lopultakaan voi nojata ihmisiin, vain Herrassa on turva ja voitto ylivoimaisilta tuntuissa vaikeuksissa. Toisaalta missään vaiheessa Herra ei ole pettänyt lupastaan: *"Ole teidän kanssanne joka päivä!"*

Hengelliset erämaat

Uskovan elämään kuuluvat myös hengelliset erämaataipaleet. Ne ovat meille kasvaaksemme tarpeellisia. Alkuajan tunteisiin perustuvan uskonelämän pitää saada vahvempi pohja. Se on Jumalan sanassa. Siksi Herra saattaa pitkiksikin ajoiksi ottaa meiltä kaikki hengelliset kokemukset pois, jotta meille ei jäisi mitään muuta kallioperustaa kuin itse Jumalan sana.

Muistan, kun olin kahden vuoden kielikoulun jälkeen pitänyt vajaan vuoden saarnoja pienessä pioneerityöpisteessämme, erään jumalanpalveluksen jälkeen jo pitkään uskossa ollut mies, jonka olimme saaneet tukemaan alkavaa työtä, kysyi minulta: "Miksi sinä pidät joka sunnuntai saman saarnan?" Mielestäni olin kyllä joka kerta puhunut eri teksteistä, mutta tajusin, että olin syönyt evääni. Hyppäsin laivaan ja matkustin pääsaarelle. Siellä kävin kristillisessä kirjakaupassa ostamassa Raamattua avaavia kirjoja. Ahmien niitä luin ja rutikuiva sieluni sai uutta voimaa ja virvoitusta.

Kun joudumme erämaahan ja kun tuntuu, kuin Herra ei kuulisi rukouksiamme ja Raamattu ei avaudu, kannattaa hakeutua lähteiden luo. On valtaisa määrä hengellistä kirjallisuutta, joka avaa silmiemme eteen Jeesuksen. Vaikka luen mielelläni myös teologista kirjallisuutta, minun sydäntäni ruokkii kuitenkin paremmin sellainen Raamatun selitys, joka avaa Herran kasvot meille. Minulle tällaisia lähteitä ovat olleet muun muassa Campbell Morgan ja Martyn Lloyd-Jones.

Totuus itsestä

Jos haluat oppia tuntemaan, kuinka syntinen olet, mene naimisiin. Jos siitäkin selviät jotenkin kuiville, niin jos Herra antaa sinulle lapsia, niin lopulta tulet heidän suulaan kuulemaan totuuden itsestäsi. Me uskovatkin kun olemme harvinaisen taitavia torjumaan Jumalan sydämen syvyyksiä tutkivan katseen. Siinä Herra joutuu usein käyttämään omaa puolisoa ja lapsia. Nöyryminen totuuteen ei ole milloinkaan helppoa. Jatkuvasti sen kanssa yhä taistelen, mutta tiedän toisaalta, että ei ole mitään suurempaa vapautta, kuin saada juuri sellaisena kuin on, siis sellaisena, joksi Jumala meidät näyttää, käydä Hänen luokseen yhä uudestaan ja uudestaan armoa omistamaan.

Meille näitä perheen tuomia nöyryyksiä on tullut erinäisillä tavoilla. Lasten ollessa pieniä, heistä kaksi sairastui niin vakavasti Japanissa, että molempien kohdalla on ihme, että he jäivät henkiin. Yksi lapsistamme oli erityisen vaikea koko lapsuutensa ja vasta myöhemmin saimme selville, että hänellä oli synnynnäinen aivovaurio. Hän oppi vasta kuudennella luokalla lukujen kymmenjärjestelmän. Myöhemmin hän ja hänen kaksoissiskonsa sairastuivat psyykkisesti ja hän teki itsemurhayrityksen tai oikeammin yrityksiä. Tuli sitten yhden lapsen avioeroa ja muuta sellaista, joka ei isän eikä äidin ylpeyttä lapsistaan lisännyt. Myöhemmin lastenlasten kanssa on kipuillut taas nousevat omaan sfääriinsä. Ei ole helppo nöyryä, mutta mikään ei ole niin tärkeää Herran työssä kuin nöyryys. Siksi Herralla on varaa meitä sopivasti ruoskia, jotta Hän voisi meitä myös käyttää. Aivan käsittämätöntä Herran armoa on se, että Herra on kuitenkin antanut uskon lahjan kaikille lapsillemme. Siinä ei todellakaan ole mitään ansiota vanhemmilla, niin mielellämme kuin sellaisen itsellemme varastaisimmekin.

Usein sanotaan, että hengellisen työntekijän ja Jumalan lapsen suurimmat kiusaukset ovat seksi, raha ja kunnianhimo. Kun on päässyt 80 ikävuoteen, voisi kuvitella, että ainakin joillakin alueilla kiusaukset olisivat vähentyneet. Puhutaan nuoruuden himoista, mutta kyllä ihan samat himot jylläävät vielä vanhuudessakin. Viimeiset kiusaukset voivat tulla vielä kuolinvuoteellekin, niin kuin ukko Paavon elämässään. Sielunvihollinen pyrkii viimeiseen asti tekemään uskovasta huonon mainoksen Herralle, vaikka se tietääkin, ettei se voi pelastettua Jumalan kädestä pois riistää. Siksi olen pikku hiljaa oppinut näkemään, miten totta on myös Lutherin selityksen loppuosa:

Tässä kristikunnassa hän joka päivä antaa minulle ja jokaiselle uskovalle rajattomasti kaikki synnit anteeksi, herättää minut ja kaikki kuolleet viimeisenä päivänä sekä lahjoittaa minulle ja kaikille uskoville iankaikkisen elämän Kristuksessa. Tämä on varmasti totta.

Sielunhoidon opiskelu

Sitä mukaan kuin Herra kykenee osoittamaan meille totuuden itsestämme ja saa meidät myös suostumaan siihen, meille tulee mahdolliseksi myös oppia ymmärtämään toisia ihmisiä, jotka hekin ovat syntisiä ja tarvitsevat samaa Vapahtajaa kuin mekin. Meistä voi tulla aitoja sielunhoitajia, kun suostumme itse sielunhoidettaviksi Herran kasvojen edessä. Sielunhoidollinen tarve on tänä aikana kirjaimellisesti räjähtänyt Suomessa, kun kansa on kääntänyt selkänsä Jumalan sanalle. Juuri siksi me tarvitsemme myös raamatullista sielunhoitoa. Lähetystyössä sama tarve nousi nopeasti pintaan ja aloin opiskelemaan sielunhoitoa. Kristillinen sielunhoito ei ole ih-

miskeskeistä terapiaa, jota tämä aika on tulvillaan. Kristillinen sielunhoito vie ihmisen Jumalan kasvojen eteen. Uskovien tulee sitä myös opiskella, mutta tärkeintä on suostua itse Jumalan sanan alle ja sen hoidettavaksi. Jokaisessa saarnassa tulisi olla myös sielunhoidollinen elementti, niin että sanaa sovelletaan kuulijoiden sydämiin asti.

Hyvää koulutusta sielunhoitoon olen myöhemmin saanut, kun jätin eronanomuksen lähetyssaarnaajan virasta, kun en katsonut täyttäväni ehtoa ”hyvänä kotinsa ja lastensa hallitsijana”. En saanut eroa, vaikka myöhemmin olinkin taloudellisista syistä irtisanottavien listalla – mikä sekään ei toteutunut, kun eräs henkilö lahjoitti järjestölle yllättäen miljoonan silloisen markan summan. Lisäkoulutusta sain, kun kymmeneksi vuodeksi jouduimme jäämään kotimaahan, vaikka sydän paloi lähetystyölle. Mutta Herran suunnitelmat eivät kulkeneet omieni mukaan. Lopulta uudet jaksot taas alkoivat, mutta aika nöyryyttävissä merkeissä järjestömme johtajan vastustuksessa lähtöämme.

Loppukaudet

Loppukausilla ja niiden jälkeenkin sielunhoitotyötä onkin sitten riittänyt myös Japanin suuntaan. Uusilla kausilla saimme iloita uuden seurakunnan perustamisesta yhdessä hyvin toimineen japanilais-korealaisen tiimin kanssa. Useita ihmisiä tuli uskoon, monille sai opettaa Jumalan sanaa, mutta saimme nauttia sitä samaa, mitä Paavali aikanaan:

Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi? Jos täytyy kerskata, kerskaan heikkoudestani. (2. Kor. 11:28-30)

Uskovien lankeemukset polttavat syvimmin Herran työn tekijää. Tietysti se, että sanaa ei oteta vastaan murehduttaa, mutta se kun sanan vastaan ottajat lankeavat tuntuu puukon viiltoina sydämessä. Samalla saamme iloita yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen. Se on iloa Herran kanssa.

Luopumisen aika

Nyt 80 ylittäneinä elämme luopumisen aikaa. Keho ei toimi enää niin kuin ennen, puhe ei suju niin kuin ennen, voimat eivät enää riitä kovin pitkään kävelyreissuihin. Työ Herran vainioilla on hiipumassa. Nyt on aikaa hiukan myös lastenlapsille, mutta niidenkin kanssa väsyä aika nopeasti. Lääkkeiden määrä lisääntyy. Toisaalta olen iloinnut aiempaa enemmän rukoilemisesta sekä yksin että yhdessä muiden kanssa. Ehkä rukousherätys olisikin meille kaikille entistä tärkeämpää, sillä Herramme paluu lähestyy.

Koti odottaa

Emme odota kuolemaa vaan Herran kasvojen eteen pääsyä. Siitä alkaa sitten juhlien juhla, johon pääsemme sulasta Herran armosta. Siksi joka aamu saan kysyä Herralta: ”Joko tänään saan tulla luoksesi?” Hänen luonaan on se oikea isänmaa, jota kohti vaellamme. Jeesus on luvannut valmistaa meille kodin ja luvannut tulla noutamaan omansa.

Minun Isäni kodissa on monta huonetta. Ellei niin olisi, sanoisinko teille, että menen valmistamaan teille sijaa? Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. (Joh. 14:2-3)

Muistan elävästi erään käynnin sairaalassa tapaamassa kuolinvuoteella olevaa pitkäikäistä ystäväämme ja lähetystyön tukijaa Hilja Tiilikaista. Tiesin, ettei aikaa ollut enää paljon ja luin hänelle Johanneksen evankeliumin 17. luvun Jeesuksen ylimmäispapillisesta rukouksesta hiukan muuntaen jakeen 24 tähän tapaan:

Isä, minä tahdon, että myös Hilja, jonka olet minulle antanut, olisi kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisi minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista.

Kuultuaan nämä sanat Hilja sanoi: "Lue uudelleen!" Luin uudelleen ja sitten hän sanoi: "Lukisitko vielä kerran?" Hänelle ja meille ei ole mitään suurempaa iloa, kuin päästä Jeesuksen luo, nähdä Hänen kirkkautensa ja ylistää Isää rakkaudesta, jota Hän osoittaa omaa Poikaansa kohtaan. Juuri sen rakkauden syleilyyn pääsemme Jeesuksen luona Isän kodissa. Se rakkaus loistaa jo nyt Golgatan ristiltä ja ylösnousemuksen aamusta sydämiimme ja herättää kasvavan ikävän lopulliseen kotiimme.

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan Herran? Ellet vielä, niin Herra kutsuu sinua luokseen. Hän lupaa antaa syntisi anteeksi ja saat oppia tuntemaan taivaallisen Isän, joka rakastaa sinua. Sitten hän vie sinut kasvumatkalle, joka tekee sinusta entistä pienemmän, mutta samalla Jumalan armo ja voima kasvavat elämässäsi. Matka ei välttämättä ole helppo, mutta sitä ei tarvitse tehdä yksin. Herra Jeesus on joka hetki kanssamme.

Jos tunnet jo Herran, Hän kutsuu sinua tänään kasvamaan uskossasi syvempään Jumalan tuntemiseen ja Hänen avullaan voittamaan pimeyden kiusauksia. Kasvun lopullinen päämäärä on yhä syvemmin tuntea Isä.